Scris de dr. Peter Lengyel
Miercuri, 19 Martie 2014 08:37 -

Poți vedea și azi o mare bătălie politico-mediatică, implementată pentru a influența părerea celor care te ascultă. Nu auzi analiști independenți nici la BBC, nici la CNN, EuroNews, nici la RT șamd… ceea ce este jalnic. Mulți dacă nu toți analiștii politici sunt în imposibilitatea de a face afirmații publice sincere, fiind totalmente dependenți de centrele care le finanțează activitatea. O astfel de situație face ca pe lângă trendurile impuse de proveniența socială, indoctrinarea culturală, apartenența politică a individului în cauză, să existe și bariere impuse administrativ, care să nu facă posibilă o analiză cât de cât sinceră… ci să fie discursuri-povești mai manipulative decât ar presupune analizele de facto ale situației. Este un risc destul de mare pentru UE și SUA… ca și pentru Rusia, să se bazeze pe experți care nu prea au libertate de gândire… ci ei afirmă ceea ce este politically correct de afirmat, pentru a nu dispare ei ca indivizi. De multe ori vezi că le lipsește o înțelegere a situației celuilalt, dialogul este de facto o serie de monologuri, și sunt susținute mecanic și sec idei din documente strategice, oameni care transpun mediatic decizii și abordări considerate benefice pentru moment, în interesul entităților care sunt reprezentate. Este de înțeles desigur că există și astfel de poziționări partinice clare, dar lipsa în spațiul public a unor gânditori cât de cât echidistanți și cât de cât independenți, face ca aceste discursuri mediatice să fie doar o parte a conflictului și nicidecum analiza realistă a situației. Constați că nu există nici un fel de societate civilă independentă, prezentă pe scena internațională, aptă de a avea o părere în privința subiectelor aflate în dezbatere… și mai mult decât atât, nici indivizi umani care să își asume păreri despre subiectele care contează. Nu vor să se amestece, să se implice, că orice afirmație poate să îi coste mai mult decât ei își asumă să plătească… așa că reprezentanții societății civile se păstrează pe la margini, în zone cu apă stătută, acolo unde se distribuie pliante despre importanța uriașă a căruiva subiect care are finanțare de la cei mari. Europenilor le zici ce vor ei să audă, americanilor le zici ce pot ei să înțeleagă, rușilor le zici ce doresc ei să simtă… fiecare vorbește cu publicul lui captiv, cu audiența pre-setată pentru o anumită percepție. Prin mecanismele mediatice aflate la cheremul celor care dețin controlul acestora ajung să fie mediatizați cei care au părerile conforme cu cele favorizate de establishmentul politic. O uriașă campanie de propagandă care creează o imagine ce este confundată cu realitatea, situație ce poate să ducă la tensionare relațiilor: cei cărora le place afacerea războaielor au de câștigat, lor le place cel mai mult, speră că vor trăi bine din altă masivă înarmare. Dacă cumva faci afirmații publice care nu sunt în concordanță cu cele „controlate și validate”, riști rapid „să ai probleme”… Despre tonul afirmațiilor, despre utilizarea fiecărui cuvânt, a oricărei corelații în chestiuni de acest gen… dacă nu ești foarte apropiat de establishmentul zonei în care trăiești, riști să mori mai repede decât ar trebui să se întâmple.

Rusia este în ultima vreme precum ursul care se trezește… și asta nu este pe placul altor entități politice mai mici sau mai mari. Rusia a fost un centru de putere de relevanță planetară,

un actor puternic care acționa la nivel global, dar care a intrat într-un declin intern, ce a dus la jenantă pierdere a influenței, inclusiv destructurarea URSS. Lideri politici lipsiți de forța necesară pentru a orienta și reprezenta o astfel de dihanie politică, au contribuit masiv la instalarea unei stări jalnice de mahmureală. Putin a devenit apoi simbol al unui nou tip de situație, care dă speranțe celor care au sentimente ruse, care încep să își amintească de trecutul cultural, economic, militar și politic care părea să se scufunde. Totodată, Rusia conștientizează cam ce resurse are la dispoziție, mai ales în domeniul energetic… și își amintește din ce în ce mai mult și de puterea ei militară… ceea ce o face să simtă că începe să îi circule sângele prin… instalații. La ora actuală, Rusia este singura entitate care face transfer de personal între sol și Stația Spațială Internațională; dacă vezi cam cum arată avioanele Antonov dezvoltate în epoca sovietică prin anii 1980, cele mai mari obiecte zburătoare create de oameni– cu o greutate la decolare de 640 de tone, sau dacă constați cam cum se comportă în aer avioanele de vânătoare Suhoy/ Sukhoi… îți dai seama cam cu cine ai de a face. Rusia nu se mai rezumă la pași cu valoare simbolică-declarativă, ci își permite o abordare mai concretă, în teren. Discursul rostit de Putin la Kremlin greu va putea să fie destructurat și subminat de opozanții de oriunde, pe aspectele sale istorice, populaționale, culturale, militare, legat de autodeterminare șamd… iar odată ce Crimeea este considerată parte a Federației Ruse, se ajunge la o situație de fapt care nu demult părea improbabilă spre imposibilă, cel puțin din punctul de vedere exprimat de politicieni europeni și nord-americani. Îți dai seama cam ce se întâmplă prin cancelariile de peste tot din lumea civilizată, când se află în derulare o asemenea situație.

Pe de o parte în mass media rusească sunt prezentate impecabile imagini cu elita rusească & masive demonstrații de stradă cu oameni fericiți să se întoarcă la Mama Russia, pe de altă parte, în UE-SUA sunt prezentate imagini cu echipamente militare, roiuri de elicoptere & hoarde de tancuri filmate pe undeva în ceață. În aceste jocuri politice globale, neutralitatea este să nu ai părere, iar dacă ai face orice afirmație publică, te situezi în careva alianță care are oricum ai ei dușmani. Îți mai aduci aminte care a fost decizia imediată a forțelor politice care au ajuns să dețină puterea la Kiev în urmă cu ceva vreme: să șteargă drepturile minorităților (ruși, tătari, maghiari, români șamd), o idee excelentă pentru a pune pe traiectorie ceea ce a urmat. Nu prea ține referirea la legislația internațională, povești și tratate scrise de cei care aveau puterea de a impune cu forța acele formulări care le erau favorabile…. texte interpretabile fix așa cum cere interesul celui care are putere mai mare. Până unde poți să forțezi ursul acesta, să îl înțepi și să îl forțezi să facă așa cum vrei tu? Era clar că odată și odată începe să riposteze la acțiunile venite dinspre exterior: Putin a ajuns să nu mai fie atât de impresionat de ifosele vestice, și simte că nu prea are ce să i se facă. Simțea momentul favorabil, ca un mare animal politic. Situația a ajuns de așa-natură încât nici Putin și nici Rusia nu mai poate face un pas înapoi, Crimeea este din punctul lor de vedere parte din Federația Rusă, iar vestul privește și nu îi vine să creadă. Rusia își permite să facă ce crede ea de cuviință, în măsura în care ea devine mai coerentă în interior, în timp ce UE are problemele ei economice majore pe care „nu le avea în program” și mai este și în schimbări politice/ alegeri, iar SUA are datorii astronomice care blochează intermitent până și funcționalitatea structurilor guvernamentale. „Abordarea militară” a USA-UE (NATO) nu pare o alternativă serioasă în acest context, probabil că atacarea ursului

acesta ar fi o acțiune inconștientă… că aici nu e Libia cu un “dictator local” sau Irak care “e plin de arme de distrugere în masă”. Se rămâne astfel la diferite „sancțiuni politice și economice”, „izolarea Rusiei pe scena internațională”. Interdependența economico-energetică a UE-Rusia, în care există miza unei mari piețe rusești de desfacere pentru produse europene, combinat cu dependența energetică a multor zone ale UE de gazele naturale și țițeiul pompat dinspre Rusia, face foarte dificilă aplicarea de „sancțiuni”. Dar ceva trebuie să se facă… măcar de fațadă, așa că sunt aplicate diferite glume de 2 eurocenți.

Marile dezastre ale trecutului, precum războaiele mondiale, au fost rezultate ale unor tensiuni economice și politice care au devenit militarizate. Odată ce situația este scăpată de sub control, cavalcade de evenimente se pot auto-înteți ușor, și nu rămâne piatră pe piatră. În actualele condiții, cu armamentul aflat la dispoziție la nivel global, nu e bine să te gândești cam ce ar produce un eventual conflict militarizat major. Un aspect foarte important pentru ca liniștea să se păstreze pe cât posibil, este stoparea escaladării conflictelor, în momentele când încă este posibil. Păstrarea calmului.

Constați oricum volatilitatea entităților statale, vezi în jurul nostru cum se modifică situația. Uneori pe bază de politică & bombe cum au fost cele care nu demult au spart Belgradul – o frumoasă capitală europeană, alteori mai politic dar cu puterea militară aflată pe stand-by, precum situația actuală din Crimeea. Ies la suprafață amintiri despre realitățile din trecutul apropiat al insulelor Falkland, pentru care Argentina mai plânge și acum… dar fericită este Marea Britanie. Situația geopolitică este dependentă de realitățile din teren, aspecte demografice și apartenențe naționale de ordin sufletesc, dar și de alianțe politice, putere economică și militară… o lume rapace în care deținătorii-de-interesele se bat între ei, pentru resurse, controlarea zonelor strategice, supremație și până la urmă pentru propria lor supraviețuire. Separarea Cehiei de Slovacia, unificarea Germaniilor, independența Croației, și a altor fragmente din ceva numit anterior Iugoslavia, schimbări în privința apartenenței la alianțe economico-politice (UE) sau politico-militare (NATO)… trecerea de la o tabără la alta… arată cum nimic nu este stabilit pentru totdeauna… nici măcar pentru viitorul apropiat. Și excepții nu există, decât temporare. O distracție interesantă.

AUTOR: ©
dr. Peter Lengyel

PS. Îți poți închipui ce situații interesante vor urma în viitor, în contextul “dezvoltării durabile”, a încercărilor de a îți asigura nevoile vitale, prin controlarea fluxurilor strategice de resurse și informație. Îți dai seama cam ce relevanță au în aceste confruntări pe scena globală, acele mici entități care nu sunt bine conectate, care nu fac parte din alianțele relevante… dintre care multe nu sunt formale și nici la vedere; acele entități în care nici măcar “elitele politice” cu oieri și fete-de-Bamboo nu au o înțelegere adecvată a realităților aflate în derulare, cele în care politrucii-inculți și populiști se luptă între ei pentru mize de 2 bani? Îți imaginezi cam pe ce traiectorie pot să poziționeze ei societatea? Cea în care din cauza “dezvoltării durabile” cu un mic “non-“, sistemele esențiale, de la sănătate la cercetare și învățământ sunt toate pe avarie.

SURSA:
dr. Peter Lengyel Blog